

да ся досвърши тази работа, обладава мя страхъ чи вы съмь обыкнѣла нѣкакъ повечко отъ колкото трѣбаше.

Стоилъ.

Чи отъ какво ли пакъ ся страхувате така, Лалке? Да не бы това да произошло отъ самата ви добрина къмъ мене?

Лалка.

Увы! Отъ много нѣща ся страхувамъ азъ тождевременно; — въображавамъ си гнѣвътъ на баща си, предумваніята на сродниците, осжжданіята на хората; но наймного ся страхувамъ, Стоиле. знаете ли отъ що? отъ възможното промѣненіе на чувствата ви, на сърдцето ви. Страхъ мя е отъ непростителното онова равнодушіе, съ което вы мжжете награждавате твърдѣ често отстѣпкитѣ и на найневинната любовь.

Стоилъ.

Моля вы, не мя обиждайте, не сждете и за мене споредъ другитѣ! Не, Лалке; Можете мя подозрѣ въ всичко друго, но не и въ това, чи азъ ще престѣпна честната си дума къмъ васъ. Какъ е възможно това, когато вы знаете колко вы обычамъ азъ — обычамъ съ любовь, която ще трае до като трае и животътъ ми.

Лалка.

Ахъ! Стоиле, вѣчки така приказвать!